

| FLYGTNINGENÆVNET |

Dansk Flygtningehjælp
Borgergade 10, 3.
1300 København K

ModtagerID: 20699310
Dato: 30. august 2016
J.nr.: ██████████
PersonID: ██████████
██████████
██████████
Sagsbehandler: b019123

Den █. marts 2014 stadfæstede Flygtningenævnet en afgørelse truffet af Udlændingestyrelsen, hvorved der blev meddelt den somaliske statsborger O █ H █ A █ født █ 1978 samt hendes på daværende tidspunkt fire mindreårige børn, A █ H █ A █ I █ H █ A █ begge født █ 1998, Ar █ H █ A █ født █ 2000, og M █ H █ A █ født █ 2003, afslag på en ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7. Nævnet besluttede samtidig, at de pågældende skulle udrejse af Danmark senest 15 dage fra afgørelsesdatoen, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2, 2. pkt.

Ved klage af █. april 2014 indbragte Dansk Flygtningehjælp på vegne af klageren og hendes børn sagen for FN's Menneskerettighedskomité, idet Dansk Flygtningehjælp gjorde gældende, at en udsendelse af klageren og hendes børn til Italien ville udgøre en krænkelse af artikel 7 i konventionen om borgerlige og politiske rettigheder.

Den █ april 2014 anmodede FN's Menneskerettighedskomité den danske regering om at udsætte udrejsefristen for klageren og hendes børn på baggrund af Deres klage til FN's Menneskerettighedskomité (communication no. 2379/2014).

Den █ april 2014 udsatte Flygtningenævnet i overensstemmelse med FN's Menneskerettighedskomité anmodning herom klagerens og hendes børns udrejsefrist indtil videre.

Klageren, hendes nu to myndige børn og hendes to mindreårige børn blev registreret udeblevet fra det asylcenter, hvor de var indlogeret, █. september 2015.

Den █ august 2016 modtog Flygtningenævnet FN's Menneskerettighedskomité's udtalelse af █ juli 2016. FN's Menneskerettighedskomité udtalte, at det vil udgøre en krænkelse af artikel 7 i konventionen om borgerlige og politiske rettigheder at udsende klageren og hendes fire børn til Italien.

Flygtningenævnet har den █ august 2016 rettet henvendelse til Udlændingecenter Nordsjælland for at få oplyst, om politiet er bekendt med klagerens og hendes børns opholdssted, eller om de af politiet vurderes udrejst.

Udlændingecenter Nordsjælland har den [redacted] august 2016 oplyst, at politiet ikke er bekendt med familiens opholdssted. Udlændingestyrelsen har den [redacted] august 2016 oplyst, at styrelsen ikke er bekendt med familiens opholdssted.

Da de danske myndigheder ikke er bekendt med klagerens og hendes børns opholdssted, herunder om de fortsat opholder sig i Danmark, finder Flygtningenævnet ikke anledning til at genoptage behandlingen af sagen. Der kan herved henvises til principperne i udlændingelovens § 33, stk. 8, hvorefter en ansøgning om genoptagelse ikke behandles, hvis den myndighed, der skal træffe afgørelsen, ikke er bekendt med udlændingens opholdssted. Der kan endvidere henvises til udlændingelovens § 7, hvorefter der "efter ansøgning" gives opholdstilladelse til en udlænding, der opholder sig i landet.

Nævnet har desuden besluttet at ophæve udsættelsen af klagerens og hendes børns udrejsefrist.

Der henvises til Dansk Flygtningehjælps journalnummer [redacted]

P. N. V.

Sag Torp Henriksen

Statsborger fra Somalia:

Nævnet stadfæstede i foråret 2014 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en kvindelig statsborger fra Somalia samt hendes fire børn. Indrejst i 2013.

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren tilhører Hawyie-klanen og er muslim af trosretning fra Somalia. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun ved en tilbagevendende til Somalia frygter at blive slået ihjel af familiemedlemmer til sin afdøde ægtefælles tidligere ægtefælle, som også er død.

Ansøgeren har endvidere henvist til, at hun frygter, at hendes tidligere ægtefælles bror og en mand, som hendes datter [I] blev gift med, vil slå hende og børnene ihjel. [I] er flygtet fra denne mand, der er medlem af al-Shabaab.

Ansøgeren har til støtte for sit asylmotiv forklaret, at hun i 1995 blev gift, og at ansøgerens ægtefælles familie var imod ægteskabet, idet ansøgeren tilhørte en lavere rangerende subklan til Hawyie-klanen end sin ægtefælle. I 2006 blev ansøgerens ægtefælle gift med en anden kvinde fra hans egen subklan. Ansøgeren bad herefter om skilsmisse, men hendes ægtefælle accepterede ikke denne anmodning. Personer fra ansøgerens ægtefælles nye ægtefælles familie opsøgte ansøgeren ved flere lejligheder, hvor der blev fremsat verbale trusler, og de udsatte hende for fysiske overgreb, herunder slag med geværkolber og knivstik.

Ansøgeren flygtede til Italien, hvor hun i 2009 blev meddelt asyl og opholdstilladelse i tre år. Senere rejste ansøgeren til Finland, hvorfra hun blev sendt tilbage til Italien, efter at hun havde fået afslag på sin ansøgning om asyl i Finland. Ansøgeren fik herefter fornyet sin opholdstilladelse i Italien, der er gældende til den 29. maj 2015. Ansøgerens fire mindreårige døtre kom til Italien den 12. august 2013, og den 18. august 2013 rejste ansøgeren med børnene til Danmark. To af ansøgerens børn er fortsat i Somalia. Ansøgeren har oplyst, at hun ikke ønsker at vende tilbage til Italien, blandt andet fordi vilkårene for ansøgeren og hendes børn er svære i Italien, og at hun vil have vanskeligt ved at få arbejde der.

Det fremgår af Udlændingestyrelsens afgørelse af 16. december 2013, at Udlændingestyrelsen har lagt til grund, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, idet der er henvist til de foreliggende baggrundsoplysninger omkring menneskerettighedssituationen i ansøgerens hjemområde i Somalia.

Spørgsmålet for Flygtningenævnet er herefter om ansøgeren sammen med sine mindreårige børn må henvises til at søge de italienske myndigheders beskyttelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3.

Flygtningenævnet lægger til grund, at ansøgeren i 2009 blev meddelt asyl i Italien, og at hendes opholdstilladelse er gældende til den 29. maj 2015. Et flertal af Flygtningenævnet lægger endvidere til grund, at ansøgeren kan indrejse i Italien og lovligt opholde sig der. Flertallet finder, at bag-

grundsoplysningerne om forholdene for asylansøgere i Italien, der har opnået opholdstilladelse i Italien, i nogen grad støtter, at de humanitære forhold for denne gruppe nærmer sig et niveau, hvor det ikke længere vil være forsvarligt at anvende Italien som første asylland, jf. udlændingelovens § 7, stk. 3. Nævnet finder imidlertid, at der – navnlig efter EMD's dom af 2. april 2013 i sagen Sam-sam Hussein og andre mod Nederlandene og Italien – ikke er fuldt tilstrækkeligt grundlag for at undlade at anvende Italien som første asylland for ansøgeren og hendes mindreårige børn i denne sag. Flertallet henviser i den forbindelse også til, at ansøgeren er i besiddelse af et italiensk ID-kort, italiensk fremmedpas samt et italiensk sygesikringsbevis.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”